

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **B. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Janem Mikšem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Slupi 15, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Gorazdova 24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2004, č. j. 10 Ca 78/2003 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2002, č. 904060502. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu Brno ze dne 10. 9. 2002, č. 624031102, kterým byla podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), stěžovateli uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti držitele licence ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Konkrétně pak stěžovatel namítá, že městský soud, stejně jako žalovaný, nevzal v úvahu jím navržené důkazy, které měly prokázat, že k porušení § 11 odst. 1 písm. a) energetického zákona nedošlo. Stěžovatel poukazuje na vyhlášku Českého úřadu bezpečnosti práce č. 91/1993 Sb., k zajištění bezpečnosti práce v nízkotlakých kotelnách, která v § 13 odst. 1 provozovateli ukládá povinnost vést v každé kotelně provozní deník, do něhož se zapisují údaje v rozsahu a lhůtách stanovených provozním řádem. Uvedená vyhláška pak nestanoví formu, v jaké má být provozní deník veden. Je-li kotelna automatická, nevylučuje vyhláška zpracování a vedení deníku v automatizované podobě; v takovém případě má pak provozní deník podobu „počítačových sjetin“. Podle stěžovatele ani soud ani správní orgán nezkoumaly obsah provozního řádu stěžovatele, jinak by totiž dospěly k závěru, že „počítačové sjetiny“, které stěžovatel od počátku dotčeným orgánům předkládal k prokázání svých tvrzení, obsahují všechny stanovené údaje a splňují tak funkci provozního deníku. Deník, který byl souběžně veden ručně, neobsahuje tyto údaje, ale údaje navíc, které naopak povinnými údaji nejsou a nelze jej tak považovat za jediný rozhodující ve smyslu § 13 odst. 1 vyhlášky č. 91/1993 Sb. Podle stěžovatele se tak měl soud i správní orgán zabývat vysvětlením stěžovatele, že výpisy z provozního deníku - „sjetiny“ kotle K1 jsou vypracovány a tisknuty až následně. Pro ozřejmění této problematiky stěžovatel rovněž navrhoval výslech pracovníků servisní organizace společnosti T. C. s. r. o., která dotčený software dodává a servisuje. V důsledku neprovedení tohoto důkazu správní orgán porovnával časově posunuté sestavy a dospěl tak k závěru, že byl kotel K 1 mimo provoz. Dále stěžovatel poukazuje na skutečnost, že soud nevzal v úvahu rozhodnutí o rozkladu vydané Energetickým regulačním úřadem dne 3. 7. 2002, č. j. P 1609/2001/301. Toto rozhodnutí se sice primárně zabývalo rozhodováním o udělení licence na rozvod tepelné energie, avšak v jeho rámci bylo též zjištěno, že kontrolní šetření Státní energetické inspekce u stěžovatele neposkytlo nezpochybnitelný závěr, že stěžovatel ve dnech 24. a 25. 3. 2002 porušil přerušením nebo omezením dodávek tepla § 76 odst. 4 energetického zákona. Nebylo tak prokázáno opakované přerušování, resp. omezení dodávky tepelné energie na dobu delší než 4 hodiny. Stěžovatel má na rozdíl od městského soudu za to, že citované rozhodnutí má pro danou věc zásadní význam, a to zejména v souvislosti s nedostatečně provedeným šetřením správního orgánu. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém názoru zaujatém v průběhu správního a soudního řízení. Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se vedení provozního deníku, tak poukazuje na to, že nespornou skutečností stále zůstávají zápisy v provozním deníku kotelny o době a důvodu odstavení a následném zapálení a uvedení do provozu kotle K 1, kterou stěžovatel v předcházejícím řízení nevyvrátil a naopak jím poskytnuté kopie sestav hodinových výpisů K 1 ji potvrzují. Žalovaný rovněž nesouhlasí s provedením důkazu dalšími sestavami hodinových výpisů kotle K 1, pokud tyto nejsou shodné s podklady poskytnutými stěžovatelem v průběhu správního řízení, neboť stěžovatel byl žalovaným přípisem ze dne 17. 10. 2002 vyzván, aby předložil ucelený výpis za období od 22. do 26. 3. 2002 včetně. Námitku stěžovatele týkající se rozhodnutí Energetického regulačního úřadu považuje žalovaný rovněž za nedůvodnou, neboť uvedené rozhodnutí bylo vydáno před ukončením kontroly vedené žalovaným a nebylo tak zjištěno a prokázáno, že stěžovatel porušil § 76 odst. 4 energetického zákona. Kasační stížnost tak považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel výslovně uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně však pouze namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zjistil skutečný stav věci a městský soud měl pro tyto vady správní rozhodnutí zrušit; namítá tak pouze důvod uvedený pod písm. b) citovaného ustanovení.

K tomu ze správního a soudního spisu soud zjistil, že dne 18. 1. 2002 byla u stěžovatele zahájena kontrola podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, zaměřená na dodržování ustanovení energetického zákona (mimo jiné i § 11 odst. 1 písm. a/ citovaného zákona). Z protokolu o výsledku této kontroly ze dne 5. 4. 2002 vyplynulo, že stěžovatel přešel v kotelně O. z topného média zemní plyn na LTO. V období od 24. do 25. 3. 2002 pak došlo k opakovanému přerušení dodávek tepelné energie z důvodu doplňování paliva. Tím stěžovatel porušil povinnost držitele licence na výrobu a rozvod tepla, neboť nedodával spolehlivě a trvale energii. Proti protokolu o výsledku kontroly podal stěžovatel námitky, kde k porušení povinnosti dodávat energii poukázal na § 76 odst. 4 písm. d) a e) energetického zákona a uvedl, že inspektoři Státní energetické inspekce nezjistili objektivně skutečný stav a okolnosti spojené s dočasným omezením dodávek tepelné energie, které bylo způsobeno doplňováním paliva. Rozhodnutím o námitkách ze dne 10. 5. 2002 byly námitky stěžovatele zamítnuty. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že v období od 22.00 hod. 24. 3. 2002 do 9.15 hod. 25. 3. 2002 došlo k přerušení dodávek tepelné energie z důvodu doplňování paliva a manipulace s cisternami na LTO. Tím došlo k porušení povinnosti dodávat spolehlivě a trvale energii; na uvedený případ nelze aplikovat § 76 odst. 4 písm. d) energetického zákona, neboť to vylučuje délka přerušení dodávek a jeho důvod (doplňování paliva), ani písm. e) citovaného ustanovení, neboť stěžovatel nedoložil, že by došlo k havarijnímu přerušení či omezení dodávek. Proti tomu podal stěžovatel odvolání, kde uvedl, že podle provozního deníku a výpisů z počítače bylo dne 24. 3. 2002 zařízení odstaveno do zálohy ve 22.00 hod. v důsledku poruchy počítače a následně převedeno na ruční provoz. Podle výpisu zálohy počítače byla doba provozu kotle K 1 v tento den 23 hod. 51 min. Dne 25. 3. 2002 byla prováděna manipulace při stáčení cisterny od 7.45 hod. do 8.15 hod. a počítač byl v provozu opět od 9.15 hod. Při předání služeb v 6.00 hod. byl podle zápisu v provozním deníku (podepsaném oběma topiči) kotel K 1 v provozu. Podle výpisu z počítače byl kotel K 1 dne 25. 3. 2002 v provozu 23 hod. 54 min. Provozní manipulace s cisternou pak byla prováděna až 26. 3. 2002. Jako přílohu doložil stěžovatel fotokopie výpisu z počítače a části ručně psaného provozního deníku. Odvolání bylo rozhodnutím ředitele územního inspektorátu Brno zamítnuto s tím, že z provozního deníku jednoznačně vyplynula doba odstávky kotle K 1, a to 11 hod. a 15 min. Pokud jde o fotokopie doložené stěžovatelem, tak mají uvedeno datum 25. a 26. 3. 2002 a nevypovídají tak o 24. 3. 2002.

Dne 12. 8. 2002 bylo proto se stěžovatelem zahájeno správní řízení o uložení pokuty a rozhodnutím Státní energetické inspekce, územního inspektorátu Brno ze dne 10. 9. 2002, č. 624031102 byla podle § 90 odst. 1 písm. a) energetického zákona stěžovateli uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, tj. za přerušení dodávek energie od 22.00 hod. 24. 3. 2002 do 9.15 hod. 25. 3. 2002. Při svém rozhodování vycházel správní orgán z provozního deníku, záznamy z počítače předložené stěžovatelem v řízení o námitkách nevzal v úvahu, neboť jsou označeny jiným datem. Stěžovatel proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, kde setrval na tvrzení, že každý z rozhodných dnů (tj. 24. i 25. 3. 2002) byl kotel K 1 v provozu více než 23 hod. 51 min, což doložil fotokopii části provozního deníku a výpisů z počítače. Dále uvedl, že rozhodnutí o uložení pokuty není podepřeno žádnými listinnými důkazy nebo svědeckými výpověďmi a není tak vydáno na podkladě řádně a dostatečně zjištěného

stavu věci. Žalovaný poté stěžovatele vyzval k doložení uceleného výpisu z počítače za období od 22. do 26. 3. 2002, aby bylo možno posoudit vypovídací schopnost těch částí, které stěžovatel k odvolání přiložil. Stěžovatel tak učinil a jeho odvolání bylo rozhodnutím napadeným žalobou zamítnuto. V odůvodnění žalovaný uvedl, že výpisy doložené stěžovatelem nijak nezpochybnují rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Proti tomu podal stěžovatel žalobu, kde zopakoval svůj nesouhlas s porušením povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) energetického zákona a rovněž zdůraznil, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně svoje tvrzení o údajné odstávce kotle K 1 nepodložily žádnými důkazy. Napadené rozhodnutí tak není vydáno v souladu se zákonem, konkrétně se správním řádem. Rovněž poukázal na rozhodnutí vydané Energetickým regulačním úřadem dne 3. 7. 2002, č. j. P 1609/2001/301, ve kterém je konstatováno, že kontrolním šetřením Státní energetické inspekce u stěžovatele nebylo prokázáno opakované přerušování, resp. omezení dodávky tepelné energie na dobu delší než 4 hodiny. Uvedená žaloba pak byla rozhodnutím městského soudu napadeným touto kasační stížností zamítnuta.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný ani městský soud nevzali v úvahu jím navržené důkazy, které dokazují, že oba rozhodné dny (24. i 25. 3. 2002) byl kotel K 1 v provozu více než 23 hod. 51 min a nemohlo tak dojít k porušení § 11 odst. 1 písm. a) energetického zákona, nelze s ním souhlasit. Stěžovatel má za to, že tuto skutečnost dostatečně doložil provozním deníkem, který byl veden v počítačové podobě a tištěn až následně. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že žalovaný dostatečným způsobem provedl dokazování, když při rozhodování vycházel z ručně psaného provozního deníku a hodinových výpisů z počítače, které předložil stěžovatel. Z ručně psaného provozního deníku jednoznačně vyplývá, že kotel byl 24. 3. 2002 ve 22.00 hod. odstaven do zálohy a až následujícího dne v 8.15 hod. došlo k zapálení kotle, který byl v provozu od 9.15 hod. Hodinové výpisy z počítače dokládající provoz kotelný pak neprokazují, že by kotel byl v činnosti a naopak potvrzují závěr žalovaného, že nikoli, neboť přes výzvu stěžovatel nedoložil kompletní výpis ze dne 24. 3. 2002 (ten totiž končí ve 13.00 hod.) ani ze dne 25. 3. 2002 (k dispozici je pouze výpis pro čas 00.00 hod. a 01.00 hod. a poté až od 8.00 hod.). Rovněž údaje o teplotě páry a tlaku páry z kotle K 1, za období zdokumentované výpisy, potvrzují, že kotel K 1 byl mimo provoz. Nejvyšší správní soud v tomto bodě odkazuje na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, který se podrobně zabýval právě porovnáváním údajů v jednotlivých časových úsecích.

Rovněž námitka, že ručně psaný provozní deník není jediným provozním deníkem, kterým je naopak počítačový výpis, není důvodná. Stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný pochybil, když nezkoumal provozní řád stěžovatele, ze kterého by zjistil, že ručně psaný provozní deník obsahuje údaje provozním řádem nepožadované a nelze na něj tudíž jako na provozní deník nahlížet. Při posouzení této námitky vycházel zdejší soud z § 13 vyhlášky č. 91/1993 Sb., která ukládá povinnost vést v každé kotelně provozní deník, do něhož se zapisují údaje v rozsahu a lhůtách stanovených provozním řádem. Podle § 10 odst. 1 uvedené vyhlášky jsou organizace a fyzické osoby provozující podnikatelskou činnost, které provozují kotle, povinny vydat provozní řád kotelný (dále jen "provozní řád"). Náležitosti provozního řádu jsou demonstrativně vyjmenovány v odst. 3; podle písm. h) je nezbytnou náležitostí provozního řádu rovněž vymezení rozsahu a lhůt zápisů údajů do provozního deníku.

Z uvedené vyhlášky skutečně nevyplývá povinnost vést provozní deník ručně a nic tak nebrání tomu, aby stěžovatel vedl provozní deník v počítačové podobě. V daném případě však samotný stěžovatel během správního řízení o ručně psaném deníku hovořil

jako o provozním deníku ve smyslu citované vyhlášky (viz odvolání stěžovatel ze dne 6. 6. 2002 proti rozhodnutí o námitkách, kde stěžovatel uvedl „...dle našeho prvotního dokumentu Provozního deníku plynové kotelny a výpisů z počítače bylo dne 24. 3. 2002 zařízení odstaveno do zálohy ve 22.00 hod.....;dle provozního deníku podepsaného oběma topiči...“; také v odvolání ze dne 1. 10. 2002 proti rozhodnutí o uložení pokuty stěžovatel odlišoval ručně psaný provozní deník a výpisy z počítače). Navíc jak ručně psaný provozní deník, tak hodinové výpisy z počítače prokazují, že v rozhodném období nebyl kotel K 1 v provozu. Pro zjištění skutečného stavu věci tak není rozhodné, zda je za provozní deník ve smyslu citované vyhlášky považován deník psaný ručně nebo vedený v počítačové podobě. Rovněž skutečnost, že kotel K 1 nebyl činný, nemohl nijak zvrátit výsledek prací pracovníků servisní organizace společnosti T. C. s. r. o., který stěžovatel navrhoval; žalovaný ani městský soud tak nepochybili, když tento důkaz neprovedli. Nejedná se tak o tzv. opomenutý důkaz, neboť soud se otázkou navržených důkazů v důvodech rozsudku zabýval a řádně vyložil, proč nebylo potřebné jejich provedení.

Naposled stěžovatel poukazuje na skutečnost, že městský soud nevzal v úvahu rozhodnutí o rozkladu vydané Energetickým regulačním úřadem dne 3. 7. 2002, č. j. P 1609/2001/301, ve kterém bylo konstatováno, že kontrolní šetření Státní energetické inspekce u stěžovatele neprokázalo opakované přerušování, resp. omezení dodávky tepelné energie na dobu delší než 4 hodiny. Ani tuto námitku však zdejší soud nepovažuje za důvodnou a souhlasí s městským soudem, jež poukázal zejména na datum vydání tohoto rozhodnutí (3. 7. 2002), který předcházela nejen datu vydání rozhodnutí žalovaného (9. 12. 2002), ale i správního orgánu prvního stupně (10. 9. 2002) a rovněž oznámení o zahájení správního řízení (8. 8. 2002). Energetický regulační úřad se tak v tomto rozhodnutí vyjadřoval k věci, která byla stále v běhu a správní řízení o ní ještě ani nezačalo. Navíc, jak správně městský soud, uvedl závěr Energetického regulačního úřadu není v dané věci rozhodný, neboť podle § 93 odst. 1 energetického zákona má Státní energetická inspekce výlučnou pravomoc kontrolovat dodržování tohoto zákona. Energetický regulační úřad pak může pouze na základě vlastního šetření činit Státní energetické inspekci návrhy k uložení pokut.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu